

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Όλων μας η αναπνοή εσταμάτησε μόλις άκούσαμε τον κρότο εκείνο. Χωρίς να θέλουμε, άθόρυβα, χωρίς φωνή μαζευτήκαμε ό ένας κοντά στον άλλο και τό χέρι του καθένος ζητούσε νά βρηί και νά σφιξηί τό χέρι του διπλανού του. Δέν είταν ό φόβος που μάς έκανε έτσι. “Όχι, κάθε άλλο είταν ένα αίσθημα που προκαλούσε ή άφιξη αυτού του ύπερφυσικού, του καταθνονίου όντος, που κανείς άλλος από τους έπι τής γής ανθρώπους, εκτός από μάς, δέν είχε άντικρύσει παρόμοιον, άλλ’ ούτε καν εφαντάζετο την ύπαρξίν του.

“Άλλά άμέσως μ’ ένα τρόπο έντελώς άβυσθηόμοιος ή όποια μάς έπεβάλλετο άπολύτως γιά τή στιγμή εκείνη. Είπν άλήθεια ότι ως τώρα σε ανάλογες περιστάσεις πάντα ό Κουίνου Μόρρις κατήριζε τό σχέδιον τής δράσεως και όλοι μας ό άλλοι είμαστε συνειδημένοι νά ύπακούουμε σ’ αυτόν. Και τώρα είταν εκείνος ό πρώτος—εκτός από τον καθηγηγτην— ό όποιος είχε μείνει άτάραχος—που συνήλθε. Μ’ ένα γοργό βλέμμα σ’ έμάς κατήριζε τό σχέδιον τής επιθέσεώς μας και με χειρονομίας, χωρίς νά λέη λέξη μάς έποιοθέτησε τον καθένα στην κατάλληλη θέση.

“Ο Βάν “Ελισγγ, ό “Άρκερ κ’ έγω πήγαμε και σταθήκαμε άκριβώς πίσω από την πόρτα όπως ώστε μόλις άνοιγε νά είμαστε έτοιμοι νά επιτεθούμε εκ των όπισθεν κατά του κόμητος. “Ο “Αρθούρος και Κουίνου στάθηκαν μπροστά τό κάποιον άπόσταση γιά νά είναι συγχρόνως ές θέαν και νά επιτεθούν και νά τον έμποδίσουν νά διαφύγη από τό παράθυρον.

“Επεριμέναμε την είσοδον του κόμητος μετά μερικά δευτερόλεπτα, όταν τον είδαμεν έξωφα νά πηδά και νά στέκεται στή μέση του διαμοτίου. Πονηρός όπως ήταν δέν είσήλθε κανονικά φοβούμενος χαμψίαν παιγίδα. Έξέτελεσε ένα τεράστιον πήδημα ώστε νά ευρεθής εις τό μέσον του διαμοτίου, μη φοβούμενος άπότομον επίθεσιν, έχων καρδόν νά προσφύλαξη. Έμείνανε πρós στιγμήν κατάπληκτοι. Αυτό μάς έπεριμένα. Έστάθηε με τους γορθούς σφιγμένους και μάς έρριξε ένα βλέμμα θανασίμου μίσους. Τά δόντια του έτριξαν λυσσοσάνεια και άστραψαν όλοστίπνα και σουβλερά καθός τά χείλη του συνεσπασήσαν σ’ ένα μειδιάμα σαρκασοπί.

Δέν είχαμε καιρό νά γάνουμε. “Ρμησάμε όλοι κατ’ επάνω του άποφασισμένοι ν’ άγωνισθούμε μαζί του τον ύστατον άγώνα.

“Ο “Άρκερ ταχύτερος από όλους μας, έτραβήξε τό μαχαίρι του, έπήδησε κατά του κόμητος γεμάτος μανία και του κατέφερε σφοδρον χτύπημα κατάστηθα.

“Αν ό κόμης δέν έκανε ένα άπότομον πήδημα πρός τά όπισω τό μαχαίρι θά τον περνούσε τή καρδιά. Δυστυχώς όμως έπρέλαβε και την έγλύτωση. Τό μαχαίρι του έσχιζε τό ένδυμα έμπρός εις τό στήθος μέχρι τής επιδερμίδος και από τό άνοιγμα αυτό έπεσαν στο πάτωμα διάφορα χαρτονομίσματα και πολλές χρυσές λίρες.

Έίχε οχιστή άναμφιβόλως με τό χτύπημα ή πρός τά άριστερά τσέπη του κόμητος και από αυτήν έερρυσαν χαρτονομίσματα και λίρες.

“Η μανιώδης επίθεσις του “Άρκερ μάς έκαμε γιά μιá στιγμή νά σταθούμε κατάπληκτοι.

“Η όψις του κόμητος την στιγμήν αυτήν ήτο τρομερά, καταχθονία. Έκνύταζε τον “Άρκερ και τά μάτια του πετούσαν άστραλές: Τά δόντια του έσφίγγοντο και έτριξαν Ι. . .

“Εφοβήθηκαμε πώς θά όρμούσε κατά του “Άρκερ και θά τον συνέτριβε. “Ο “Άρκερ όμως δέν έκένετο πλέον τίποτε. Έδίωψε εκδίχθιν, έμισούσε τό τέρας αυτό, έσοθούσε την έξόντωσίν του και έτοιμάσθηε νά του κταφερή δευτερο χτύπημα με τό μαχαίρι του. “Ητο πλέον καιρός νά έπέμψουμε και έπροχωρήσαμε κατά του κόμητος με τους σταυρούς μας στό χέρι.

“Η θέα των σταυρων τον έκαμε νά φουξή περισσότερο. “Οπισθοχώρησε ένα βήμα λυσσών έξ όργης. Ένόμιζε ίσως πως μάς είχε στό χέρι του, πως θά μάς συνέτριβε όλος εκεί μέσα, πως είμεθα όπλισμένοι μόνον με μαχαίρας και περισσοφα και τό αντίκρυσμα των σταυρων διέφνεσε τās έλλιδας του. Το είδαμε αυτό νά ζωγραφίζεται στην φρικτή μοσφι του, ή όποια είχε γίνει πρόοινη από την μανίαν, ένφ τά μάτια του σπυροβολούσαν.

“Ελίψε νά μάς πηξη όλος εκεί μέσα, τον ένα κατόπι του άλλου και ήδη ευρίσκετο υπό την δύναμιν των σταυρων την άκαταμάχητον . . .

“Ετριξε τά δόντια του, φουούσε άγρια και ή γροθιάς του έσφίγγοντο άπειλητικώς. “Οπισθοχώρησε αυτός και ό “Άρκερ προχωρούσεν έναντίον του με τό μαχαίρι όπυμένο.

“Έξωφα συνέβη κάτι που δέν τό έπεριμέναμε. “Ο κόμης έσχυεν άποτόμως, πέρασε σάν άστραπή κάτω από τό όπλαμένο χέρι του “Άρκερ, άπαξε μιά φούστα λίρες από τό πάτωμα και έροφή ήρμητικά κατά του κλειστού τζαμιού, τό όποιον ευρίσκετο δεξιά στο τοίχο, μ’ όλη την δύναμη του σώματός του. Το τζάμι έγινε θύροφαλλα και άκούσαμε τον κόμητα νά πέφει ορθος στό πλακόστρωτον, ένφ τά σπασμένα τζάμια κροτούσαν γύρω του. . .

“Ηταν πραγματικά ένα πήδημα άπειλώς, ένα πήδημα, τό όποιον μόνον ένας άνθρώπος σάν τον κόμητα θά τόλομούσε νά έπιχειρήση.

“Εμβρόντητοι γιά μερικά δευτερόλεπτα δέν άργήσαμε νά συνέλθουμε και νά τρέξουμε όλοι στο κατεστημένο τζάμι. Έκιντάσαμε κάτω και είδαμε τον κόμητα ν’ άνοιγη την πόρτα του σταυλου διά νά φύγη. Δέν είχε χτυπήσει πούθενά, τά τζάμια δέν τον είχαν πληγώσει, τό θύος που πήδησε δέν τον είχε βλάψει καθόλου.

“Αντελήφθη έν τούτοις την παρουσία μας στο τζάμι και πριν έξαφανισθ ή έγύρισε πρός τό μέρος μας, μάς εκνύταξε με βλέμμα μανίας και μίσους και μάς ελεπε μέσα απ’ τά σφιγμένα τον δόντια με φωνή άπειλητική :

— “Α ά ά ! . . . Φοαίτε πως θά με νικήσετε σεις, με τό όρχα σας πρόσωπα, που είστε σάν κοπάδι προβάτων που τό στέγων στο μακελειό; Δυστυχία σε σεις, δυστυχία στα παιδιά σας, δυστυχία σ’ εκείνους ν’ άγαπάτε. Δά κλάψατε πολύ γι’ αυτό που κάνετε, θά κλάψατε στους αιώνας των αιώνων, χωρίς νά βρείτε παρηγορία γιά τας συμφορές που θά έξαπολώσατε κατά των κεραλών σας ! . . . “Η εκδίχθις μου τώρα άρχίζει. Θά την έπιεκτεινω στους αιώνας των αιώνων, γιατί έχω σήμαγμό μου και στο χόνρο. “Η γυναιξες που άγαπάτε θά γίνουν δικές μου. Και σεις θά γίνετε δικόι μου, θά γίνετε σκλάβοι μου, όργανα μου, γιά νά σας διατάσω και νά με ύπακούετε όταν τό θέλω, γιά νά κάνετε τό θέλημα μου. “Όταν θέλω νά φάγω θά σας προτάξω και θά με ύπακούετε. Θά ελθετε τά σπακάλια μου και δέν θ’ άναπαυθήτε υπό την γην και σεις και οι δικόι σας και δέν θά βρήτε γαλήνη στον τάφο, θά σας καταδιώσω παντού, θά σας βασανίσω φρικτά, θά σας συντριψω, θά πιώ τό αίμα σας, θά χορτάσω επάνω σας την όργη μου και την λύσσα μου και θά σας παιδέσω άπανάστα ! . . . Μ’ άκούτε, σκύλοι ! . . .

“Άρπσεν ένα γρολλισμόν μανίας, και έφυγε άφού έκλεισε την πόρτα του σταυλου και έσυρε τον στήρι. “Ακούσαμε άλλη μιá πόρτα ν’ άνοιγη και νά βανακλειν ή κ’ έπειτα πειά τίποτε... ήουχια... ήουχια τρομερή και άπαισια όπως πριν.

“Ηταν άδύνατον πλέον νά τον καταδιώσκωμεν και νά τον άνεύρωμεν διά μέσου των πολυσυγχύσεων όδρων του Λονδίνου. Έκνυτίζαμε ταρογγιμόν, βουβόι, με σφιγμένη την καρδιά.

“Ο Βάν “Ελισγγ, μήλιος πρώτος :

— Γιατί σιωπάτε, φίλοι μου ; Σας έφοβισαν τά λόγια του ; Και όμως αν δέν κάμνω λάθος απ’ ότι συνέβη έδώ πρό όλιγου και από όσα ελεπε τό τέρας αυτό, προκνήται τό ότι μάς φοβείται. Ναι, μάς φοβείται. “Η καταδιώξις έναντίον του τιν ένχολεξ. Τά καταιρήγία του άνακαλύπτονται τό ένα κατόπι του άλλου. Χρήματα δέν έχει αρκετά και άπόδειξις αυτού εινε τό γεγονός, ότι έσχυσε φεύγειν και άπαξε όσας λίρας έπρόφθασε. Τί σημαίνον όλα αυτά αν όχι, τό ότι ευρίσκεται σε δύσκολη θέα ;

— Είσθε βέβαιοι, καθηγητά ; ρώτησα.

— “Υπερβέβαιος. Ατίς αι άπειλές του με πείθουν περισσότερο περι όλων αυτών. “Αν ήτο ίσχυρος δέν θ’ άπειλούσε. Θά έφρευε και θά έξεδίκετο. Μόνον οι έν άδυναμία ευρισκόμενοι άπειλούν. “Επίμέτω λοιπόν, δι φοβείται. Φοβείται τον καιρόν, την άνάγκην φοβείται και θά ιδήτε...

Κατόπι των λόγων των αυτών ό καθηγητής έμάςεπε θά χρήματα του κόμητος από τό πάτωμα και ν’ έκρυψε στην όσπη του. Μεταξύ των χαρτονομισμάτων είχαν πέσει και οι τίτλοι τής ιδιοκτησίας τής οικίας εις την όποιαν ευρισκόμεθα. “Ο καθηγητής άναψε ένα σίγρη και έκαψε τους τίτλους αυτους. (“Ακολουθεί)